

ΟΙ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ ΒΛΑΠΤΟΥΝ ΣΟΒΑΡΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Έφτασε πάλι η μέρα άλλης μιας παρέλασης. Οι μαθητές θα πρέπει να δείξουν και πάλι ότι ο καθημερινός βομβαρδισμός τους με τόνους εθνικών ιδεωδών και η προσπάθεια του εκπαιδευτικού συστήματος να διαμορφώσει πειθαρχημένους υπηκόους δεν πάνε χαμένα.

Παιδιά και νέοι άνθρωποι ομοιόμορφα ντυμένοι, αγέλαστοι και σιωπηλοί θα περπατήσουν με βήμα εν δυο στους κεντρικούς δρόμους σαν καλοκουρδισμένα ρομποτάκια, επιβεβαιώνοντας ότι αυτό που τους διδάσκει η милитарιστική διαδικασία της παρέλασης είναι στρατιωτικό πνεύμα δηλαδή, ένα γρήγορο και αποτελεσματικό τρόπο απώλειας της προσωπικότητάς τους. Προωθώντας και αφομοιώνοντας το ιδεολόγημα της «πανταχού παρούσας ιεραρχίας», οι μαθητές θα διαχωριστούν για άλλη μια φορά βάσει της σχολικής τους επίδοσης και της σωματικής τους διάπλασης ως σαν να είναι άψυχα αντικείμενα. Έτσι, μπροστά ως σημαιοφόροι και παραστάτες, θα βηματίσουν οι «καλοί» μαθητές πρότυπα. Οι υπόλοιποι θα ακολουθήσουν τα πρότυπα μοιραζόμενοι σε γραμμές κατά ύψος με τους ψηλούς μπροστά και τους κοντούς πίσω. Εν μέσω εμβληματικών τυμπανοκρουσιών, θα περάσουν μπροστά από την εξέδρα των πολιτικών, θρησκευτικών και στρατιωτικών εκπροσώπων της κυριαρχίας, όπου θα δηλώσουν και θα παγιάσουν την υποταγή τους με ένα συντονισμένο τιμητικό χαιρετισμό, ευχαριστώντας έτσι τους άρχοντες για όσα «καλά» έχουν κάνει, ενώ το φιλοθέαμον πλήθος των κοινών θνητών θα κουνάει γαλανόλευκα σημαίακια.

Η λεγόμενη «εθνική συνείδηση» μέσω της οποίας κοινωνικοποιούμαστε και προς τιμήν της οποίας καλούμαστε να μετατραπούμε σε κουρδισμένα στρατιωτάκια, πατάει πάνω σε μια ριζική διαστρέβλωση της ιστορίας. Οι εθνικές ιστορίες των χωρών δεν υπήρχαν ως τέτοιες πριν τη γέννηση του έθνους-κράτους ως μοντέλο κυριαρχίας, αλλά επανακατασκευάστηκαν και επανακατασκευάζονται ως «εθνικές» για να θωρακίζουν τα σύνορα των κρατών και τις παρωπίδες των υπηκόων τους. Στην πραγματικότητα τα έθνη-κράτη αναδύθηκαν την περίοδο παρακμής των φεουδαρχικών καθεστώτων και αποτέλεσαν το μηχανισμό δημιουργίας μεγάλων εσωτερικών αγορών, επέκτασης των εμπορικών συναλλαγών και παραγωγής πειθήνιων εργατών για τη βιομηχανία που απαιτούνταν από την τάξη των κεφαλαιοκρατών. Η επιβολή των εθνών-κρατών επιτεύχθηκε μέσω της βίαιης εκτόπισης, ισοπέδωσης και ομογενοποίησης των διαφορετικών πληθυσμών που κατοικούσαν σε μια εδαφική περιοχή, καταστρέφοντας τις διαλέκτους και τα ξεχωριστά ήθη και έθιμα τους. Καταλυτικό ρόλο σ' αυτήν τη διαδικασία έπαιξε και παίζει η καλλιέργεια (κυρίως μέσω της εκπαίδευσης) του ιδεολογήματος της εθνικής ενότητας, δηλαδή της ψευδαίσθησης ότι υπάρχουν κοινά συμφέροντα μεταξύ εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων απέναντι σε κάποιο εξωτερικό εχθρό. Και όλα αυτά με σκοπό τη μέγιστη δυνατή εκμετάλλευση των δευτέρων από τους πρώτους και τον αποπροσανατολισμό των εκμεταλλευομένων από τα αίτια που την προκαλούν.

Η διαδικασία των παρελάσεων, μια «εφεύρεση» του 18^{ου} αιώνα από το βασιλιά Φρειδερίκο της Πρωσίας, ήταν ανύπαρκτη πριν την προαναφερόμενη δημιουργία των εθνικών κρατών. Αρχικά προοριζόνταν για το στρατό μα με το πέρασμα του χρόνου επιβλήθηκαν και στους μαθητές. Έτσι το οικοδόμημα του έθνους-κράτους εξοπλίστηκε με λάβαρα, σημαίες και επετείους, συμβάλλοντας στην ισχυροποίηση της θέσης του και των εξουσιαστικών σκοπών που υπηρετεί.

Στην Ελλάδα οι παρελάσεις επιβάλλονται την περίοδο της δικτατορίας του Μεταξά, ο οποίος ήταν θαυμαστής της οργάνωσης και ομοιομορφίας της χιτλερικής νεολαίας του ναζιστικού κόμματος. Η δημιουργία της ΕΟΝ (νεολαιίστικη Μεταξική οργάνωση ναζιστικού τύπου στην οποία ήταν αναγκασμένοι να συμμετέχουν όλοι οι νέοι ηλικίας 8 έως 25 ετών) και η ρατσιστική-εθνικιστική καρικατούρα περί του «Γ' ελληνικού πολιτισμού» κατέστησαν τις παρελάσεις και τις γυμναστικές επιδείξεις ως τις πιο αποτελεσματικές μεθόδους προβολής και επιβολής του εθνικού πνεύματος.

Αυτός ο φασιστικής έμπνευσης θεσμός διατηρείται μέχρι σήμερα όχι μόνο ως μια ένεση τόνωσης της εθνικής ομοψυχίας στο μυαλό των υπηκόων, αλλά και ως μια τελετή επίδειξης ισχύος της κρατικής κυριαρχίας και του στρατού της. Της πολεμικής δηλαδή μηχανής που έχουν φτιάξει τα κράτη για να επιβάλλουν τα όπου γης συμφέροντα τους, όπως το να αυξήσουν τα εδάφη τους και τις περιοχές οικονομικής και πολιτικής επιρροής τους. Παρότι έχει καλλιεργηθεί και συνεχίζει να προάγεται ο μύθος της μικρής πλην τίμιας ελλαδίτσας που κοιτάζει το σπίτι της και δεν πειράζει κανέναν, είναι γεγονός ότι παρόμοια επεκτατική πολιτική εφαρμόζει και το ελληνικό κράτος, έχοντας έτσι αναδειχθεί σε «Αμερική» των Βαλκανίων. Επιπλέον, για να ενισχύσει τη θέση του στο γκρουπ των ισχυρών τη λεγόμενης «δύσης», συμμετέχει σε στρατιωτικές αποστολές και διακρατικούς σχηματισμούς τύπου ΝΑΤΟ, πράγμα που το καθιστά συνυπεύθυνο για διάφορες ανθρωποσφαγές ανά τον κόσμο, όπως στο Κόσοβο και στη Μέση Ανατολή.

Στο παραπάνω πλαίσιο της βίαιης επιβολής οικονομικοπολιτικών συμφερόντων εντάσσεται και το τεράστιο ανθρωποσφαγείο του 2^{ου} παγκοσμίου πολέμου ως ένας πόλεμος μεταξύ των ισχυρών της γης για το ξαναμοίρασμα του κόσμου. Είτε έφεραν τον τίτλο του φασιστικού, είτε του δημοκρατικού, είτε του σοσιαλιστικού, τα εμπλεκόμενα κράτη ήταν στην ουσία οι διαφορετικές όψεις του ίδιου κάλπικου νομίσματος που ονομάζεται καπιταλισμός και κρατική επιβολή. Έτσι, παρά τη νίκη των λεγόμενων «συμμάχων» και του «αντιφασιστικού» μπλοκ, η καταπίεση συνέχισε και συνεχίζει καλά να κρατεί. Μ' αυτά τα λόγια φυσικά και δεν παραβλέπουμε την αγνότητα κάποιων αγωνιστών που ορμώμενοι από διάθεση για πανανθρώπινη ελευθερία και αξιοπρέπεια πήραν τα όπλα και αντιστάθηκαν στο φασισμό και τη ναζιστική θηριωδία. Διακρίνουμε όμως και προσπαθούμε να διδαχθούμε από την αδυναμία των κινημάτων της εποχής να μετατρέψουν έναν καπιταλιστικό και εθνικό πόλεμο μεταξύ κρατών σε κοινωνικό πόλεμο εναντίον αυτών που μας θέλουν κρέας για τις οβίδες τους σε «καιρό πολέμου» και πειθήνιους εργαζομένους σε «καιρό ειρήνης».

**Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΣΥΝΟΡΑ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ,
ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΕΣ**

ΚΑΜΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΦΙΕΣΤΕΣ

“Τα Πίσω Θρανία”
Πρωτοβουλία Ατόμων από την
Κατάληψη Ευαγγελισμού

